

Ágoston Tamás

Kazánház

Nagy a hó, kell az út, legalább a kapuig.
Futok a seprűért, a lapátért.
Míg túrom a havat, fél szemmel
a hóroncsot nézem a kerítés mellett,
amely tegnap még hóember volt.

Parazsat nyomtam az arcába,
hadd lásson. A homloka beomlott,
tenyerembe dőlt, sírva futottam
a kazánházba.

Anya teát hoz, megitat.
Apa kinn tornázik az erkélyen.
Vattacsomót ragaszt az arcára,
amely egész a földig ér.
Bizony, ma éjjel jön a Mikulás.

Letérdelhetne ő is egyszer, ugyanúgy,
mint én, ugyanazokra a kukoricaszemekre.
A szakállába bújnék, és ordítanék a fehérből:
itt túl nagy a hó, megfulladok, édesapám.

Ördög

Az ördög olyan állat, amely hálát érez
az ember iránt, mikor megsimogatja.
Az ember olyan ördög, amely hálát érez
a kutya iránt, mikor megugatja.

Én is ördög vagyok,
mindenki tudja,
mint a kutyám, akit így hívnak.
Ördög morog,
Ördög liheg,
Ördög megrágja a *Bibliát*.
Be kell zárni, hogy tanuljon.
Meg kell ölelni, hogy ne féljen.

Engem anya ölel. Közben sír.
Nem értem, mit mond, annyira zokog,
hiába hegyezem a fülem.

Kezében olló.
Nyúlkál velem a nyakam felé,
hogyan levágja a pórázt,
amelyet magam után húzok.

Összement indián

A félrecsuklott fejű kakas a pince felé fut,
aztán eldől. Bólogató virágra, szívós fűre,
szomjas homokra spriccel a vér.
Anyja is fut, fazékkal a kezében,
és megragadja.

A kés a sámlit mellett hever, amely felborult.
Hangyák özönlik el.
Az őrző kutya láncát visszarándul.
A cseresznyefáról levelek záporoznak.
Szárnyak verdesnek a fazék fölött.

Apa a szőnyegen fekszik, amelyet kihozott porolni.
Olyan mélyen alszik, hogy át lehet ugrani
fölötte páros lábbal. Anyja ugrik.
Mielőtt a másik oldalon földet ér,
egy pillanatra megáll a levegőben,
körülnéz. Aztán szalad a ház felé.
Nytitja és csukja az ajtót. Feltekeri
a kitért ablak párkányára állított rádió gombját.

Hiába kiáltok.
Anyja most nem hall engem.
Anyja most nem lát engem.
Guggolok a fűben, mint egy összement indián.
Vasárnap van. Nemsokára ebédelünk.

Melodráma

Az utolsó sorban ültem
egy szuszogó szekrény mögött,
amelyből kiesett néha egy-egy akasztó.
Az első akkor, amikor a főhős
rákiáltott a nőjére, hogy hallgasson,
majd a plafonba lőtt a pisztolyával.
A szék alatt előrekúsztam,
és visszaraktam a helyére.
Tíz perc múlva megint kiesett egy.
Ekkor a főhős egy bárban ült,
s panaszkodott a kocsmárosnak,
hogy remeg a keze a rengeteg
piától, amit a hisztérika miatt vedel.
Megint előrekúsztam, és visszaraktam.
Akkor mentem ki az utcára,
amikor a főhős zokogni kezdett
a nő sírjánál, magát hibáztatva
a haláláért, pedig nem találták meg
az ujjlenyomatát az úthengeren,
amelyet lefoglalt a rendőrség.
Számolatlanul zuhogtak az akasztók
abból a rohadt szekrényből.

